

nými ministerstvy tuto povinnost st-lovu blíže upravil a určil také dobu, po kterou zmíněné nemovitosti přístupny býti mají.

Konečně namítá stížnost, že úřad ponechal sice fideikomisu zámeček se zahradou a parkem dle § 20 zák. příd., neponechává mu však půdu nad výměru uvedenou v § 11 zák. záb., aby z výtěžku této půdy mohl objekty ty udržovati, a namítá, že úřad vychází z nesprávného právního názoru, domnívá-li se, že zákon, mluvě o zajištění a ochraně uvedených památek, má na zřeteli pouze místní zajištění řečených objektů, nikoliv také zajištění hospodářské. Dle toho zastává stížnost názor, že vlastník nemá pouze nárok na to, aby mu stpů ponechal nemovitosti, jež jsou památkami historickými, uměleckými nebo přírodními, nýbrž že má také právo žádati, aby mu přidělena byla ještě další půda nad meze § 11 zák. záb. k tomu účelu, aby z výtěžku jejího mohl hraditi výlohy spojené s udržováním těchto památek.

Nss však již v nál. Boh. 2580 adm. vyslovil, že vlastník zabraného majetku má sice za určitých podmínek nárok, aby mu stpů ponechal ony nemovitosti z jeho zabraného statku, jež jsou historickými, uměleckými nebo přírodními památkami, že však nemá vůči státu nároku na to, aby mu poskytnuty byly také prostředky k udržování těchto památek, a to ani v tom způsobu, že by mu ponechána byla zemědělská neb lesní půda jediné za tím účelem, by z jejího výtěžku kryl výlohy s udržováním spojené. Trvaje na tomto názoru musel nss zamítnouti zmíněnou námitku stížnosti jako bezdůvodnou.

Bylo proto nař. rozhodnutí ve svrchu uvedených částech zrušiti, v ostatním však zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3543.

Vyvla stnění. — Církevní věci. — Administrativní řízení: I. Finanční prokuratura je povolána podati rekurs do vyvlastňovacího nálezu týkajícího se části kmenového jmění katolického kostela. — II. Pozemek církevní nadace není pozemkem veřejného fondu ve smyslu § 3 zák. o stavebním ruchu č. 100/1921 a č 45/1922.

(Nález ze dne 2. května 1924 č. 7070/23).

Věc: František Š. ve V. (adv. Dr. Jos. Janošek z Hlučina) proti zemské správě politické v Brně (za zúčastněnou zást. mor. slez. finanční prokuraturu adj. Dr. Jurenka) o stavebním ruchu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Útraty se zúčastněné straně nepřisuzují.

Důvody: Osp v H. vyslovila nálezem ze 6. prosince 1921, že se ve smyslu § 5 a dalších zák. z 11. března 1921 č. 100 Sb. vyvlastňuje k žádosti Františka Š. část 400 m² z pozemkové parcely č. kat. 40/1 ve V.

Zsp v Brně rozhodnutím z 24. března 1922 zrušila vyvlastňovací nález I. stolice pro nezákonnost z těchto důvodů:

»Vyvlastněný pozemek byl soukromým jměním zemřelého V. H. a byl odevzdán odevzdací listinou z 25. července 1920 fondu pro zřízení duchovní správy ve V. Nejde proto o veřejný fond, nýbrž o soukromou nadaci zřízenou k čistě náboženskému účelu a spravovanou kostelní jednotou ve V., tedy nadační správou soukromoprávního rázu. Proto nelze

vyvlastňovanou plochu považovati za pozemek patřící veřejnému fondu, nýbrž sluší ji označiti za pozemek soukromý.

Poněvadž však bylo konaným šetřením zjištěno, že v obci V. jsou k stavbě způsobilé pozemky obecní a poněvadž pozemky ty dle § 3 nyní platného zák. o stav. ruchu z 27. ledna 1922 č. 45 Sb. co do pořadí předcházejí pozemkům soukromým, mělo býti v první řadě přikročeno k vyvlastnění pozemků obecních. — —«

O stížnosti uvážil nss:

Soud musil se zabývatí především námitkou stížnosti, že rozhodnutí I. stol. nabylo právní moci, poněvadž prý — je-li správný názor žal. úřadu, že nejde o pozemek veřejného fondu, nýbrž o soukromoprávní nadaci — finanční prokuratura, nejsouc oprávněna k zastupování pouhé soukromoprávní nadace vůbec, neměla ani práva z vyvlastňovacího nálezu I. stolice se odvolati, takže tu nebylo odvolání a tedy ani podklad pro rozhodnutí II. stolice.

Námitka ta není odůvodněna. Stížnost přehlíží především, že II. stolice rozhodovala nejen k odvolání fin. prokuratury, nýbrž i k odvolání kostelní jednoty sv. Jiljí ve V., jejíž legitimace k odvolání není ani popírána, stížnost zapomíná však dále, že fin. prokuratura jest podle bodu 9 § 2 služ. instrukce své z 9. března 1898 č. 41 ř. z. povolána k právnímu zastupování kostelního jmění (záduší) a jmění duchovního obročí, pokud jde o původní nadání kostela nebo duchovního obročí nebo integrity kmenového jmění. Vzhledem k tomu to ustanovení nelze tedy pochybovati o tom, že fin. prokuratura byla mocí svého zastupčího práva oprávněna odvolati se z vyvlastňovacího nálezu, poněvadž nálezem tím dotčena byla integrita kmenového jmění uvedeného kostela, resp. obročí. — —

Po věcné stránce vytýká stížnost nař. rozhodnutí, že žal. úřad neprávem považoval nadaci pro zřízení duchovní správy ve V. za soukromý fond a jmění této nadace za soukromé jmění, poněvadž prý duchovní správa ve V., vykonávajíc také funkce státní správy na ni přenesené, jest veř. úřadem a poněvadž prý dále jmění nadace má povahu veř. fondu i z důvodu, že jmění nadace jest spravováno pod veř. dozorem a že s uím nemůže býti volně disponováno, nýbrž jest k zcizení, zadlužení i zastavení jeho třeba svolení jak církevních tak státních úřadů.

Stížnost nemá ani po té stránce pravdu. Vyslovil a odůvodnil nss v nál. Boh. 3501 adm. právní názor, že platný právní řád nepřiznává jmění církevnímu povahu veř. fondu a že proto nelze tuto povahu jmění církevního vyvoditi ani z toho, že tento právní řád církevním orgánům a ústavům ze jmění církevního dotovaným a jejich působnosti přiznává v některých směrech povahu úřední.

Na tomto právním názoru soud trvá i v tomto případě, ježto i zák. o stav. ruchu pojem veř. fondu nijak nedeterminuje, čímž dává na jevo, že jej převzal ve smyslu, v jakém jest v zákonodárství vůbec běžný; ve příčině podrobného odůvodnění tohoto názoru poukazuje se podle § 44 j. ř. k uvedenému nál.

Není-li však pozemek č. kat. 40/1 ve V. veř. fondem, nýbrž pozemkem soukromým, pak není nař. rozhodnutí v odporu se zákonem, když vyvlastnění jeho jako veř. fondu I. stolicí vyslovené zrušilo . . .

Výrok o útratách zakládá se na ustanovení § 40 zák. o vss.